

HJÄRTA

Med några veckors mellanrum står jag och min dotter rygg mot rygg i köket, med bara fötter på de kalla golvplattorna, och mäter oss. Jag känner hennes kropp sträcka ut sig längs min rygg, sträva uppåt, med raka tolvåringssaxlar mot mina slokande, medan våra spända rumpor ligger mot varandra som kuddar. Vi ser ut som en totempåle – sammansmälta kroppar, stenansikten vända utåt, hakan upp och armarna tryckta mot sidorna. Min man cirklar omkring oss, böjer på knäna för att se ur alla vinklar och kisar som en inspektör. ”Inte riktigt där än”, säger han. ”Det är ungefär fem centimeter kvar.” Senare erkänner han att det är kusligt. ”Att se på er två är som att bevittna en tidsresa”, säger han till mig.

Min dotter, som initierade denna ritual i vårt hem, har redan avverkat en måttstock: strax innan hon fyllde tolv växte hon om min mamma. Nu utvecklas hon

snabbt och är synbart glad för att hon snart är lika lång som jag. På tå med en arm om mina axlar står hon och testar jämlikheten och gillar den. Snart kommer hon inte behöva göra sig längre artificiellt. Vi kommer att vara likar, i alla fall i fråga om längd.

Min man har redan tappat greppet om tvätten. Min dotters randiga och skotskrutiga trosor dyker regelbundet upp i mina lådor, medan mina strumpbyxor har börjat försvinna ned i hennes. Hon approprierar dem naturligt och bär dem i en ny stil: genomskinligt svarta eller marinblå ben under avklippta jeansshorts. Alla flickor i hennes ålder klär sig så, i alla väder, och sticker hål på sina mammors strumpbyxor med tånaglarna.

Jag har börjat betrakta hans felsorteringar som ett sätt att dra om gränserna för våra föräldraplikter. Efter att ha delat jobbet med mig på ett genuint och fullständigt jämlikt sätt under de första tolv åren av vår dotters liv verkar han nu, om än omedvetet, känna att våra uppgifter håller på att delas upp i manligt och kvinnligt. Underkläder har blivit min domän, och därför behöver han inte tänka så mycket på det. Mitt eget behov av att omkalibrera min relation till vår dotter är lika angeläget. Men det är av ett annat slag.

Alla mammor stöter på paradoxen att ju närmare deras döttrar kommer att bli kvinnor, desto mer viker de undan. Det är en förvirrande social induktion som verkar lyda under märkliga magnetiska lagar: döttrar dras till den kvinnliga vuxenvärlden, men vill inte bli

som sina egna mammor. Motståndet är primalt, och en grundläggande självbevarelsedrift: för hur kan en flicka få en distinkt identitetskänsla när varje pubertal förändring hennes kropp genomgår hotar att smälta ihop henne i en förvirrande blandning med kvinnan som födde henne?

Inte undra på att bandet mellan far och dotter ofta är så starkt – ytterligare en sak som mammor måste tävla mot. I mitt hem är det en *folies a deux* att se på *Star Trek*-repriser och maratontitta på *The Simpsons*, och det är även amerikanska pannkaksfester, att inte bry sig om att hunden stinker, sitta och slöa i stora t-shirtar, blanda till nyskapande desserter sent på kvällarna, planera campingssemestrar som aldrig blir av, och så vidare. Jag skulle ljuga om jag sa att jag inte har något emot att bli exkluderad, även om det här sätter en betryggande hög standard för de män som kan komma in i min dotters liv senare. Men att hon har en benägenhet att markera avstånd till mig ser jag som i princip oundvikligt. Om en dotter ska kunna frigöra sig ordentligt från sin mamma är det bara naturligt att hon cementerar denna motsättning genom att knyta tätare band till sin pappa.

När denna utvecklingsdynamik är begränsad till tre själar är den bara ännu starkare. Något som komplicerar saken ytterligare är mitt eget behov av att frigöra mig från henne. Det här är en utvecklingsfråga som är särskilt kännbar för kvinnor i medelåldern, och som sällan får tillräckligt med uppmärksamhet.

Om min dotter och jag bråkar är det för att *vi båda*, inte bara hon, försöker hitta vår egen väg – jag för att distansera mig från den unga kvinna jag en gång var, och som hon påminner mig så mycket om: hon från en tyrannisk känsla av att hon är en miniatyr av mig, inte bara en dubbelgångare, utan under upplärning för att bli som jag.

Hon är mitt i puberteten och förändras på sätt som känns underliga och oväntade – nya kurvor fylls ut, tjocka hårstrån gror beslutsamt. Med sin biologiska rytm synkad till en nyckfull kemi har hon blivit lynnig, uppkäftig och oerhört lättgenerad (privat stavas från och med nu med stort P). Hon är en smart tjej och har förstått att hennes obehag bottnar i det egenomliga att stå med ena foten i barndomen och andra i den tidiga vuxenåldern. Hennes impuls är att hålla fast vid den mark hon känner till. Medan hennes klasskompisar experimenterar med smink och tonårsposer verkar hon ovillig att lägga av sig barnsliga saker. Det är som om hon intuitivt har förstått att de kommande månaderna kommer att bli hennes sista tid med Minnecraft, Skogsfamiljerna, spionböcker och en kvardröjande vurm för lättklädda feer med superkrafter från den tecknade serien *Winx Club*.

Jag har aldrig upplevt en starkare avspegling mellan oss. Min medelålders kropp håller också på att förändras på oväntade sätt: min hud är kräppaktig, mina leder knakar och knäpper. Medan hennes hormoner rusar i

höjden störtdyker mina. Hon har upptäckt sömnen, jag kan plötsligt inte sova. Hennes minne är finkalibrerat, mitt går ständigt bet. Samtidigt kastas vi båda mellan grinighet och eufori. Som om det här inte var omvälvande nog har jag återigen, till min stora irritation, börjat få fula utbrott av akne, just som hon börjar få finnar. Efter att ha känt mig bekväm i mitt skinn i årtionden är nu även jag väldigt obekvämt.

Föga förvånande är det ett explosivt hem. Man kan alltid lita på att en av oss, min dotter eller jag, sätter fyr på den andras stubin.

Men vad är det som egentligen ligger till grund för vårt tvillingskap? Är det bara en produkt av att jag sköt upp barnafödandet tills jag nästan var fyrtio, så att min dotter hamnar i puberteten just som jag hamnar i klimakteriet? Handlar det verkligen bara om siffror? Eller ligger det något mer i att jag identifierar mig med henne lika mycket som hon identifierar sig med mig? Det sista jag behöver är ju faktiskt att ge vika för det som drar mig bakåt och halka ned från nuets fasta grund och ned i de rännor där min pappa var så hemtam, regelbundet översvämmade av minnets smältvatten och skvalpande av dofter från det förflutna.